

measim

a

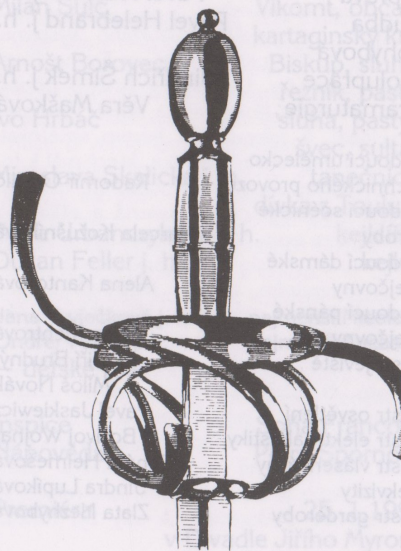
icola

Je libo vlídně naslouchat?
 Já chci vám píseň zazpívat
 o dětech dvou. Měli se rádi
 a byli krásní, sliční, mladí.
 O Nicolettě, Aucassinu,
 o tom, co zkusil pro tu ženu,
 pro přítelkyni s jasnou tváří,
 jak bil se, nežli ku oltáři
 na konec šťastně moh ji vést,
 poslyšte krásnou, sladkou zvěst.
 V ní dvornost s moudrostí se pojí
 a není koho nevyhojí,
 ať sebevíc je smuten zničen,
 či chorý nemocemi sklíčen.
 Zas radost začne v srdci kvést,
 tak sladká tato píseň jest.

V PŘEDSTAVENÍ ÚČINKUJE:

SKUPINA HISTORICKEHO SÉRMU

CASTILLES

Tankred Dorst

Aucassin a Nicoletta

Středověká legenda o lásce

Překlad Jiří Stach
Režie Petr Nosálek j. h.
Výprava Pavel Hubička j. h.
Hudba Pavel Helebrand j. h.
Pohybová
spolupráce Jindřich Šimek j. h.
Dramaturgie Věra Mašková

Vedoucí umělecko
technického provozu Radomír Orenič
Vedoucí scénické
výroby Marcela Kožušníková
Vedoucí dámské
krejčovny Alena Kantorová
Vedoucí pánské
krejčovny Jiřina Richtrová
Mistr jeviště Jiří Brudný,
Miloš Novák

Mistr osvětlení Pavel Jaskiewicz
Mistr elektroakustiky Bořivoj Wojnar
Mistr vlásenkárny Renáta Helmešová
Rekvizity Jindra Lupíková
Mistr garderoby Zlata Nezhybová

Účinkují:

Eva Režnarová Nicoletta
Veronika Forejtová Chůva,
nejstarší Nicoletta

Daniel Zaoral Aucassin
Stanislav Šárský Garin,
nejstarší Aucassin

Zdeněk Kašpar Bougart, kapitán,
občan

Milan Šulc Vikomt, občan,
kartaginský král

Arnošt Borovec Biskup, sluha,
řezník, pastýř
Ivo Hrbáč sluha, pastýř,
švec, sultán

Miroslava Skalická j. h. tanečnice,
dívka z Touluse

Petra Urbanczyková j. h. kejklířka
Dušan Feller j. h. kejklíř

Jana Vylvěčková j. h. nejmenší Nicoletta
Ondřej Veselý j. h. nejmenší Aucassin
— dětské role

Inspice Soňa Francová
Náповěda Petra Špornová

Premiéra 25. 1. 1992 .
v Divadle Jiřího Myrona

Středověká legenda o lásce

Není mnoho příběhů, které přežijí celá staletí. Příběh o věrné lásce rytíře Aucassina a krásné Nicoletty k nim však patří. Zrodil se ve Francii v hlubinách středověku, který jsme si zvykli označovat jako temný. Byl to však skutečně temný věk? Stačí se podívat na čistotu gotických katedrál, vzpínajících se vzhůru k nebesům s opravdovostí a nepatetickou důvěrou, stačí podívat se na čistotu gotických madon, nejkrásnějších oslav lásky, jaké kdy stvořily lidské ruce, abychom o tom zapochybovali.

U zrodu evropského kulturního systému, tedy na počátku středověku, je Evangelium, vznik nové víry. Ukřižovaný Kristus přináší světu poselství lásky, víry a oběti. Vymezuje tím ideál, k němuž má lidstvo směřovat. A pro středověkého člověka, který měl k tomuto božímu zázraku mnohem blíže než my, je tato vytýčená cesta závazná a přijímá ji bytostně za svou. Vědění a poznání antiky je zapomenuto, lidský život není určen rozumem, poznáním, vědou. Je to dětský věk lidstva, plný nevědomosti, ale zároveň dětsky čisté víry, citovosti, věk lidského srdce. Pro středověkého člověka není láska, čest, čistota či oběť slovem z dávno zapomenutých filmů, jsou to pro něho základní pojmy jeho života. Středověká láska má však jinou podobu než ta naše dnešní. Středověká láska je darem; každý, kdo miluje, je už věčností obdarován. A aby byl tohoto

daru hoden, musí se stát lepším, překonat četné překážky, musí být odhodlán k jakékoliv oběti. Četné překážky, které jsou kladeny do cesty středověkých milenců, a které oni musí zdolávat, je vedou k tomu, aby našli svou vlastní tvář, svou identitu. Chlapec Aucassin musí ztratit dívku Nicolettu, aby muž Aucassin mohl nalézt ženu Nicolettu, aby se syn Aucassin stal vévodou Aucassinem, aby se sirota Nicoletta stala princeznou Nicolettou, aby se dva lidé, které svedla náhoda, či chcete-li osud, sešli z vlastní vůle, z vůle dvou dospělých, samostatných bytostí; bytostí natolik silných, že jsou nyní schopni být, prostřednictvím své lásky, bytostí jedinou, celistvou, dokonalou.

Příběh o věrné lásce Aucassina a Nicoletty se vypráví po staletí. Ne proto, že je krásnou pověstí, ale proto, že je stále znovu položenou otázkou: Existuje pořád ještě věčná láska? Jsme stále ještě schopni milovat věrně, navzdory překážkám a odloučení? Jsme schopni se stát pro lásku lepšími? Ptáme se dříve po tom, co můžeme poskytnout než po tom, co můžeme dostat? Jsme samostatnými bytostmi, schopnými být darem pro ty druhé, nebo jen věčně nedospělí, hledáme v druhých oporu pro svá vlastní tápání a nejistoty?

-vm-

Uvádí Státní divadlo Ostrava
Umělecký ředitel Ilya Racek
Šéf činohry Michael Tarant
Redakce programu Věra Mašková
Výtvarník programu Pavel Hubička
Cena programu 3 Kčs
Vytiskly OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s. p., provoz 21,
709 70 Ostrava 1, Novinářská 7, R 0255